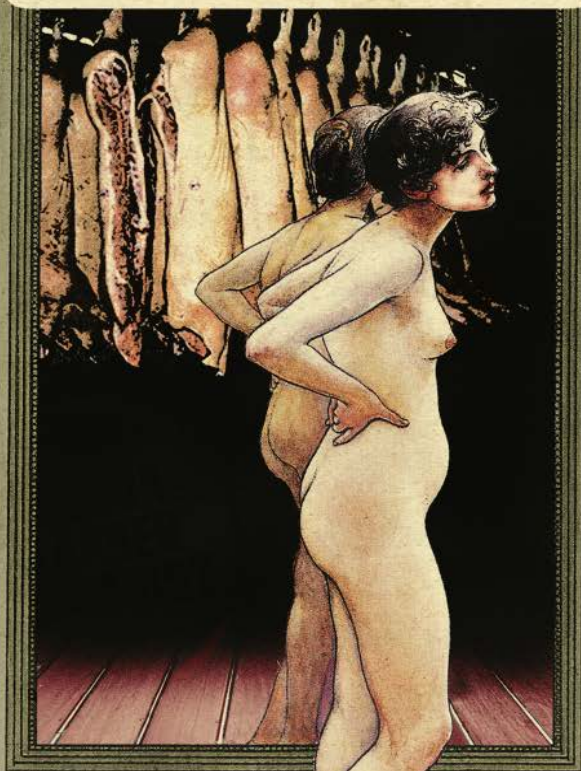

ΕΡΙΚ ΑΕΛ ΣΟΥΝΤ

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΒΙΚΤΟΡΙΑΣ ΜΠΕΡΓΜΑΝ

Η πεινασμένη
φωτιά

ΒΙΒΛΙΟ ΙΙ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: HUNGERELDEN
Από τις Εκδόσεις Ordupplaget, Στοκχόλμη 2011
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η τριλογία της Βικτόριας Μπέργμαν (ΒΙΒΛΙΟ 2) –
Η πεινασμένη φωτιά**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Erik Axl Sund
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ξενοφών Παγκαλιάς
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Σεβαστιάδου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Jerker Eriksson & Håkan Axlander Sundquist, 2011
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2014

ISBN 978-618-01-0131-7

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psychogios.gr

ΕΡΙΚ ΑΞΛ ΣΟΥΝΤ

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΒΙΚΤΟΡΙΑΣ ΜΠΕΡΓΜΑΝ

Η πεινασμένη φωτιά

ΒΙΒΛΙΟ ΙΙ

Μετάφραση από τα σουηδικά:
Ξενοφών Παγκαλιάς

Στη μνήμη μας εμείς που προδώσαμε

Κάθεται συχνά με τη ματιά καρφωμένη στο κενό. Έπειτα από ώρα το βλέμμα στα όμορφα μάτια της αλλάζει. Αποκτά μιν αινιγματική λάμψη, γίνεται απροσδιόριστο. Η ίριδα του ματιού γεμίζει θλιμμένες φωτιές, πεινασμένες φωτιές που ψάχνουν για καύσιμα, καύσιμα που δε θα αφήσουν το φως της ψυχής να σβήσει. Όσον αφορά εκείνη, σίγουρα θα προτιμούσε να πάμε από κει που ήρθαμε, να εξαφανιζόμασταν για πάντα έπειτα από ένα αποχαιρετιστήριο γεύμα.

Χάρι Μάρτινσον,* *Aniara*

* Harry Martinson (1905-1978): Σουηδός συγγραφέας και ποιητής. Μοιράστηκε το Νόμπελ Λογοτεχνίας το 1974 με τον επίσης Σουηδό συγγραφέα Έιβιντ Γιούνσον.

Ελεύθερη πτώση

Οεφιάλης έρχεται στη Στοκχόλμη με ένα πανωφόρι χρώματος κυανού κοβαλτίου, λίγο πιο σκούρο από τον βραδινό ουρανό πάνω από το νησί Γιουργκόρντεν και τον κόλπο Λαντουγκορντσλαντσβίκεν.* Είναι ξανθός, γαλινομάτης κι έχει μια τσάντα περασμένη στον ώμο. Τα μικρά παπούτσια είναι κόκκινα και πληγιάζουν τις φτέρνες, αλλά εκείνη είναι συνηθισμένη, και οι πληγές από τα παπούτσια αποτελούν τώρα πια κομμάτι της προσωπικότητάς της. Ο πόνος την κρατάει σε εγρήγορση.

Ξέρει πως θα λυτρωθεί μόνο αν συγχωρήσει τον εαυτό της, καθώς κι αυτούς που θα συγχωρεθούν. Επί πολλά χρόνια προσπαθούσε να ξεχάσει, αλλά πάντα αποτύγγανε.

Δεν το αντιλαμβάνεται η ίδια, αλλά η εκδίκησή της είναι μια αλυσίδα αντιδράσεων.

Μια χιονόμπαλα που άρχισε να κυλάει εδώ και είκοσι πέντε χρόνια μέσα σε μιαν αποθήκη στο Κλασικό Λύκειο της Σιγκτούνα** τη φυλάκισε μέσα στην κίνησή της και την πήρε μαζί της προτού συνεχίσει την πορεία της προς το αναπόφευκτο.

Μπορεί να αναρωτηθεί κανείς τι ξέρουν για την πορεία της χιονόμπαλας στη συνέχεια αυτοί που την έσφιξαν μέσα στα χέ-

* Περιοχές στην κεντρική Στοκχόλμη. (Σ.τ.Μ.)

** Ένα από τα ελάχιστα ιδιωτικά σχολεία της Σουηδίας, απ' όπου έχουν αποφοιτήσει ο βασιλιάς, ο Ούλοφ Πάλμε και τα παιδιά της σουηδικής ελίτ. (Σ.τ.Μ.)

ρια τους. Προφανώς τίποτα. Κατά πάσα πιθανότητα απλώς συνέχισαν. Ξέχασαν το επεισόδιο σαν να ήταν ένα αθώο παιχνίδι το οποίο άρχισε και τέλειωσε εκεί, μέσα στην αποθήκη.

Η ίδια είναι δεμένη με την κίνηση. Ο χρόνος για κείνη είναι ασήμαντος, δεν έχει κάποια θεραπευτική επίδραση.

Το μίσος δε λιώνει. Αντίθετα, γίνεται σκληρότερο, σαν κοφτερά κρύσταλλα πάγου που περικλείουν όλη της την ύπαρξη.

Η βραδιά είναι λίγο ψυχρή, και ο αέρας υγρός από τις σποραδικές βροχές που ακολουθούσαν η μια την άλλη στη διάρκεια του απογεύματος και της νύχτας. Από το *Roller coaster* ακούγονται φωνές, κι εκείνη σηκώνεται, ξεσκονίζεται και κοιτάζει γύρω της. Στέκεται ακίνητη, παίρνει βαθιά ανάσα και θυμάται για ποιον λόγο είναι εκεί.

Έχει έναν σκοπό και ξέρει τι πρέπει να κάνει.

Λίγο πιο πέρα, λοξά και κάτω από τον πύργο της «Ελεύθερης πτώσης»,* παρατηρεί την αναταραχή που έχει προκληθεί. Δύο φύλακες απομακρύνουν έναν άντρα, και δίπλα τους τρέχει κλαίγοντας ένα κοριτσάκι. Προφανώς κόρη του άντρα.

Στο έδαφος είναι ξαπλωμένη μια γυναίκα δίπλα σ' ένα σπασμένο μπουκάλι, κι ένα σωρό άνθρωποι είναι σκυμμένοι από πάνω της. Κάποιος φωνάζει τον νοσοκόμο.

Τα κομμάτια από το γυάλινο μπουκάλι δημιουργούν αντανάκλασεις πάνω στο βρεγμένο τσιμέντο.

Εκείνη συνειδητοποιεί πως η στιγμή της για να δράσει έχει φτάσει, αν και δεν τα είχε σχεδιάσει με αυτό τον τρόπο. Η σύ-

* Ανακατασκευασμένος πρώην πύργος επιτήρησης εκατό μέτρα στο ύψος, απ' όπου μπορεί κανείς να δει τα περισσότερα μέρη της Στοκχόλμης. Οι επιβάτες κάθονται δεμένοι σε καθίσματα, τα οποία ανυψώνονται σιγά σιγά σε ύψος ογδόντα μέτρων. Όταν φτάνουν πάνω, παραμένουν εκεί επί μερικά δευτερόλεπτα και κατόπιν πέφτουν προς το έδαφος με ταχύτητα σχεδόν εκατόν ογδόντα χιλιομέτρων την ώρα. Η πτώση διαρκεί περίπου δυόμισι δευτερόλεπτα, και στο φρενάρισμα οι επιβάτες εκπίθενται σε επιβράδυνση ίση με τριάμισι G. (Σ.τ.Μ.)

μπωση το είχε κάνει ευκολότερο για κείνην. Τόσο απλό, ώστε κανένας δεν πρόκειται να καταλάβει τι συνέβη.

Βλέπει το αγόρι λίγο πιο πέρα, μόνο του, έξω από το προστατευτικό κιγκλίδωμα της «Ελευθέρης πώσης». Το να συγχωρήσεις κάποιον που μπορείς να συγχωρήσεις στην ουσία δεν είναι συγχώρεση, σκέφτεται. Αυτό είναι μια ικανότητα που μόνο ένας Θεός μπορεί να έχει.

Το αγόρι φαίνεται σασισμένο, κι εκείνη αρχίζει να βαδίζει αργά προς το μέρος του, ενώ ταυτόχρονα αυτό στρέφεται προς την αντίθετη πλευρά.

Αυτή του η κίνηση έκανε σχεδόν γελοιωδώς εύκολο το να το πλησιάσει από πίσω, οπότε τώρα βρίσκεται μόνο μερικά μέτρα μακριά του. Το αγόρι στέκεται ακόμα με την πλάτη του στραμμένη προς το μέρος της και φαίνεται σαν να ψάχνει κάτι.

Η πραγματική συγχώρεση είναι αδύνατη, τρελή και ασύνειδη, συλλογίζεται. Κι επειδή προσδοκά πως οι ένοχοι θα δείξουν μεταμέλεια, η συγχώρεση δεν μπορεί να ολοκληρωθεί ποτέ. Η ανάμνηση είναι και παραμένει μια πληγή που δεν επούλώνεται ποτέ.

Γραπώνει το αγόρι βίαια από το μπράτσο.

Αυτό κάνει μια σπασμωδική κίνηση, γυρίζει, κι εκείνη του μπήγει τη σύριγγα στο αριστερό μπράτσο.

Επί ένα δυο δευτερόλεπτα την κοιτάζει έκπληκτο στα μάτια και ύστερα τα πόδια του λυγίζουν. Εκείνη το συγκρατεί και το βάζει προσεκτικά να καθίσει σ' ένα παγκάκι εκεί δίπλα.

Κανένας δεν είχε δει την κίνησή της.

Όλα ήταν φυσιολογικά.

Ταυτόχρονα, μόλις βλέπει τη γυναίκα που ήταν πεσμένη στο έδαφος να αρχίζει να κινείται, βγάζει κάτι από την τσάντα της και το φοράει στο κεφάλι του αγοριού.

Ήταν από ροζ πλαστικό και είχε το σχήμα του ρύγχους ενός γουρουνιού.

Γκρένα Λουντ*

Η επιθεωρήτρια της αστυνομίας Ζανέτ Σίλμπεργκ ξέρει πού ακριβώς βρισκόταν μόλις έμαθε πως ο πρωθυπουργός της Σουηδίας Ούλοφ Πάλμε δολοφονήθηκε στην οδό Σβεαβέγκεν.

Βρισκόταν μέσα σ' ένα ταξί στα μισά του δρόμου για το προάστιο Φάρστα, και ο άντρας δίπλα της είχε καπνίσει τσιγάρα μέντας. Ψιλόβροχο και αδιαθεσία έπειτα από πολλές μπίρες.

Όταν ο τερματοφύλακας της Σουηδίας Τούμας Ραβέλι είχε πιάσει το πέναλτι στο ματς του Παγκόσμιου Κυπέλλου εναντίον της Ρουμανίας το 1994, εκείνη το είχε δει σε μιαν ασπρόμαυρη τηλεόραση σε κάποιο μπαρ στην πλατεία Κουρνχαμνστόργκ, και ο μπάριμαν την είχε κεράσει μπίρα.

Όταν βυθίστηκε το πλοίο Εσθόνια, ήταν άρρωστη με γρίπη και είχε δει τον *Νονό*.

Οι πιο σαφείς αναμνήσεις της περιλαμβάνουν τους Clash στο Χόβετ,** ένα σαλιάρικο φιλί στη γιορτή του σχολείου στην τρίτη τάξη και την πρώτη φορά που ξεκλείδωσε την εξώπορτα της βίλας στο Παλιό Ενσέντε*** και την αποκάλεσε σπίτι τους.

Τη στιγμή, όμως, που εξαφανίστηκε ο Γιούχαν δε θα τη θυμόταν ποτέ.

* Το λούνα παρκ της Στοκχόλμης στο νησί Γιουργκόρντεν. (Σ.τ.Μ.)

** Κλειστό γήπεδο (συνήθως αγώνων χόκεϊ επί πάγου) της Στοκχόλμης. (Σ.τ.Μ.)

*** Προάστιο κοντά στη Στοκχόλμη. (Σ.τ.Μ.)

Θα είναι για πάντα ένας μαύρος λεκές. Δέκα εξαφανισμένα λεπτά. Κλεμμένα από κάποιον μεθυσμένο στην Γκρένα Λουντ. Από έναν φτιαγμένο υδραυλικό από την πόλη Φλεν, τυχαίο επισκέπτη στη Στοκχόλμη.

Ένα βήμα στο πλάι, και η ματιά καρφωμένη ψηλά. Ο Γιούχαν και η Σοφία κρέμονται στα καθίσματα που κατευθύνονται προς τα πάνω, και την έχει πιάσει ίλιγγος, παρόλο που πατάει στο έδαφος. Από κάτω προς τα πάνω, αντί για το αντίθετο. Είναι μια αντεστραμμένη μορφή ίλιγγου. Ο πύργος φαίνεται εύθραυστος, τα καθίσματα είναι απλής κατασκευής και το επακόλουθο από πιθανό λάθος γίνεται καταστροφικό.

Και ξαφνικά ήχος από σπασμένο γυαλί.

Οργισμένες φωνές.

Κάποιος κλαίει, και η Ζανέτ βλέπει τα καθίσματα να ανεβαίνουν ακόμα. Ένας άντρας έρχεται τρέχοντας προς το μέρος της, κι εκείνη παραμερίζει και τον αποφεύγει. Ο Γιούχαν γελάει για κάτι.

Σύντομα στο ψηλότερο σημείο.

«Θα σε σκοτώσω καθοίκι!»

Κάποιος τη σπρώχνει από πίσω. Η Ζανέτ βλέπει πως ο άντρας δεν ελέγχει το σώμα του. Το αλκοόλ έχει κάνει τα πόδια του πιο μακριά, τις αρθρώσεις του άκαμπτες και το ναρκωμένο νευρικό του σύστημα πολύ αργό.

Ο άντρας σκουντουφλάει και πέφτει στο έδαφος με το κεφάλι.

Η Ζανέτ ρίχνει μια λοξή ματιά προς τα πάνω. Βλέπει τα πόδια του Γιούχαν και της Σοφίας να αιωρούνται.

Τα καθίσματα σταμάτησαν.

Ο άντρας σηκώνεται. Το πρόσωπό του είναι γρατζουνισμένο από τα χαλίκια και το τσιμέντο.

Μερικά παιδιά κλαίνε.

«Μπαμπά!»

Ένα κοριτσάκι, όχι μεγαλύτερο από έξι χρόνων, με ροζ μαλλί της γριάς στο χέρι του.

«Δε φεύγουμε; Θέλω να πάω σπίτι...»

Ο άντρας δεν απαντάει. Απλώς κοιτάζει γύρω του, ψάχνει τον ανταγωνιστή του, κάποιον πάνω στον οποίο θέλει να ξεσπάσει.

Τα αντανάκλαστικά του αστυνομικού κάνουν τη Ζανέτ να αντιδράσει χωρίς να το σκεφτεί. Πιάνει το μπράτσο του άντρα. «Άκου», του λέει προσεκτικά. «Ηρέμησε λίγο...» Η πρόθεσή της είναι να τον συνενώσει. Χωρίς να ακουστεί επιτιμητική.

Ο άντρας στρέφεται, και η Ζανέτ βλέπει ότι τα μάτια του είναι θολά και κατακόκκινα. Το βλέμμα του θλιμμένο και απογοητευμένο, σχεδόν ντροπιασμένο.

«Μπαμπά...» επαναλαμβάνει το κοριτσάκι, αλλά ο άντρας δεν αντιδρά· κοιτάζει στο κενό, χωρίς να εστιάζει κάπου.

«Και τι σκατά είσαι εσύ;» Ελευθερώνει το μπράτσο του από το χέρι της Ζανέτ. «Άντε μου στον διάολο!»

Η αναπνοή του μυρίζει άσχημα, τα χείλη του είναι καλυμμένα με μια λεπτή λευκή μεμβράνη.

«Ήθελα μόνο...»

Την ίδια στιγμή ακούει τα καθίσματα εκεί πάνω να πέφτουν και οι ανάμεικτες φωνές ενθουσιασμού και τρόμου την κάνουν να αφαιρεθεί, της αποσπούν την προσοχή.

Βλέπει τον Γιούχαν, με τα μαλλιά του να αναδεύονται, να ουρλιάζει με ανοιχτό το στόμα.

Βλέπει και τη Σοφία.

Ακούει το κοριτσάκι. «Όχι, μπαμπά... Όχι!»

Αλλά δεν αντιλήφθηκε τον άντρα δίπλα της που σήκωνε το χέρι του.

Το μπουκάλι πετυχαίνει τη Ζανέτ στον κρόταφο, κι όλα γίνονται μαύρα.

Το Βαλντερμαρσούντε του πρίγκιπα Ευγένιου

Οπως οι άνθρωποι που καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής τους έχουν στερηθεί την ευτυχία, αλλά έχουν καταφέρει να γαντζωθούν από την ελπίδα, έτσι και η Ζανέτ στην εκτέλεση των επαγγελματικών της καθηκόντων διατηρεί μιαν αδιάσπαστα αρνητική στάση απέναντι σε όλες τις απόψεις που εμπεριέχουν το παραμικρό ψήγμα απαισιοδοξίας.

Γι' αυτό δεν εγκαταλείπει ποτέ και γι' αυτό αντιδρά με τον συγκεκριμένο τρόπο όταν ο αστυφύλακας Σβαρτς με εμφατική προκλητικότητα διαμαρτύρεται για τις αντιξοές καιρικές συνθήκες, την κούραση και την έλλειψη προόδου όσον αφορά την αναζήτηση του Γιούχαν.

Η Ζανέτ γίνεται πυρ και μανία.

«Που να πάρει και να σηκώσει! Πήγαινε κατευθείαν σπίτι σου. Διάολε, δεν είσαι ούτε στο ελάχιστο χρήσιμος εδώ!»

Αυτό έχει αποτέλεσμα. Ο Σβαρτς οπισθοχωρεί βάζοντας την ουρά στα σκέλια, ενώ ο Όλουντ στέκεται ανέκφραστος δίπλα του. Η οργή την κάνει να νιώθει το τραύμα κάτω από τον επίδεσμο να σφυροκοπάει το κεφάλι της.

Η Ζανέτ ηρεμεί λίγο, αναστενάζει και κάνει μιαν αποτρεπτική χειρονομία στον Σβαρτς. «Το 'πιασες; Απαλλάσσεσαι από τα καθήκοντά σου μέχρι νεωτέρας».

«Έλα...» Ο Όλουντ πιάνει τον Σβαρτς από το μπράτσο και στρέφονται να φύγουν.

Έπειτα από μερικά βήματα ο Όλουντ γυρίζει προς τη Ζανέτ και προσπαθεί να φανεί πιο θετικός. «Να πάμε να συναντήσουμε τους άλλους στο Μπεκχόλμεν; Ίσως είμαστε πιο χρήσιμοι εκεί...»

«Εσείς, όχι εσύ. Ο Σβαρτς να πάει σπίτι του! Κατανοητό;»

Στέκεται εξαντλημένη και παγωμένη πίσω από τον πυργίσκο της πρύμνης του πλοίου Βάσα στο ομώνυμο μουσείο και περιμένει τον Γενς Χούρτιγκ, ο οποίος, αμέσως μόλις έμαθε για την εξαφάνιση του Γιούχαν, διέκοψε την άδειά του για να συμμετάσχει στην έρευνα.

Όταν έπειτα από λίγο βλέπει το συμβατικό όχημα της αστυνομίας να έρχεται από τον δρόμο του πάρκου Γκαλερπάρκεν, ξέρει ότι σ' αυτό επιβαίνει ο Χούρτιγκ μαζί με κάποιο άλλο άτομο. Έναν μάρτυρα που ισχυρίζεται πως είχε δει ένα νεαρό αγόρι μόνο του κοντά στο κανάλι αργά το προηγούμενο βράδυ. Από αυτά που της είπε ο Χούρτιγκ στον ασύρματο καταλαβαίνει ότι δεν πρέπει να περιμένει και πολλά από αυτήν τη μαρτυρία. Παρ' όλα αυτά, πείθει τον εαυτό της ότι η ελπίδα, φρούδα ή όχι, πρέπει να συντηρείται.

Προσπαθεί να επικεντρώσει τις σκέψεις της στην εξέλιξη των γεγονότων των τελευταίων ωρών.

Ο Γιούχαν και η Σοφία είχαν εξαφανιστεί· ξαφνικά δε βρίσκονταν εκεί. Έπειτα από μισή ώρα η Ζανέτ είχε ενεργήσει με βάση τους κανόνες. Αναζήτησαν τον Γιούχαν με ανακοίνωση από τα μεγάφωνα του λούνα παρκ, και περίμενε εναγωνίως στο γκισέ πληροφοριών. Ακόμα και το παραμικρό ίχνος που ενδεχομένως να σχετιζόταν με τον Γιούχαν την έκανε να τρέχει προς τα κει, αλλά κάθε φορά επέστρεφε στο γκισέ. Κάποιοι φύλακες την πλησίασαν λίγο πριν το κορμί της συνθλιβεί από τους τελευταίους σπασμούς της ελπίδας και μαζί με αυτούς συνέχισε την άσκοπη αναζήτηση στον χώρο του λούνα παρκ. Εκεί είχαν βρει τη Σοφία πεσμένη στο έδαφος σε κάποιο από τα δρομάκια, περιτριγυρισμένη από έναν σωρό ανθρώπους. Σπρώχνοντάς τους, η Ζανέτ έφτασε κοντά και μπόρεσε να κοιτάξει στα μάτια τη Σοφία. Το πρόσωπο που, έως πριν από λίγο, ήταν ο ορισμός της

ανακούφισης είχε μεταμορφωθεί τώρα σε μια μάσκα ανησυχίας και αβεβαιότητας. Η Σοφία ήταν εκτός τόπου και χρόνου. Η Ζανέτ αμφέβαλλε αν η Σοφία ήταν ικανή να την αναγνωρίσει. Και ακόμα λιγότερο να της πει κάτι για το πού βρισκόταν ο Γιούχαν. Η Ζανέτ δεν έμεινε μαζί της· ήταν αναγκασμένη να συνεχίσει την αναζήτηση.

Αφού είχε περάσει ακόμα μισή ώρα, επικοινωνήσε με τους συναδέλφους στην αστυνομία. Αλλά ούτε η ίδια ούτε οι συνάδελφοι που είχαν ερευνήσει το κανάλι δίπλα στο λούνα παρκ και τη γύρω περιοχή είχαν βρει τον Γιούχαν. Ούτε και κάποιο από τα περιπολικά που περιπολούσαν στην πόλη και τους είχε δοθεί η περιγραφή του Γιούχαν βρήκε κάτι.

Έγινε αναζήτηση μέσω του τοπικού ραδιοφωνικού σταθμού. Χωρίς αποτέλεσμα έως πριν από σαράντα πέντε λεπτά.

Η Ζανέτ ξέρει πως έδρασε ορθά, αλλά είχε ενεργήσει σαν ρομπότ. Ένα ρομπότ με συναισθηματική αναπηρία. Μια αντίθεση. Σκληρή, ψυχρή και ορθολογίστρια στην επιφάνεια, αλλά κατευθυνόμενη από χαώδεις παρορμήσεις. Η οργή, ο εκνευρισμός, ο φόβος, η ανησυχία, η σύγχυση και η παραιτήση που την είχαν κατακλύσει την προηγούμενη νύχτα ενοποιούνταν και γίνονταν όλα μαζί μια σκοτεινή μάζα.

Η μόνη διαρκής αίσθηση είναι η ανεπάρκεια.

Και όχι μόνο αναφορικά με τον Γιούχαν.

Η Ζανέτ σκέφτεται τη Σοφία.

Πώς είναι εκείνη;

Η Ζανέτ της τηλεφώνησε πολλές φορές χωρίς αποτέλεσμα. Αν ήξερε κάτι για τον Γιούχαν, δε θα επικοινωνούσε μαζί της; Ή μήπως ξέρει κάτι που θα πρέπει να μαζέψει δύναμη για να μπορέσει να της το πει;

Χέσ' το αυτό τώρα, συλλογίζεται και αποδιώχνει τις σκέψεις που είναι αδιανόητες. Εστίασε.

Το αυτοκίνητο σταματάει, και βγαίνει ο Χούρτιγκ.

«Γαμώτο!» αναφωνεί αυτός. «Δε φαίνεται καθόλου καλά τούτο εδώ...» Δείχνει το κεφάλι της με τους επιδέσμους.

Εκείνη ξέρει ότι φαίνεται χειρότερο απ' ό,τι είναι. Μετά το χτύπημα της έραψαν την πληγή επιτόπου, και ο επίδεσμος, όπως και το μπουφάν της είναι ματωμένα. «Εντάξει είναι...» του αποκρίνεται. «Και δεν ήταν απαραίτητο να φύγεις από το Κβίγκιοκ για πάροη μου».

Ο Χούρτιγκ ανασήκωσε τους ώμους του. «Μη λες χαζομάρες... Και τι σκατά θα έκανα εκεί πάνω; Θα έφτιαχνα χιονάνθρωπους;»

Πρώτη φορά σε διάστημα δώδεκα ωρών η Ζανέτ χαμογελάει. «Πού είχες προλάβει να φτάσεις;»

«Στο Λόνγκελε. Δεν είχα να κάνω τίποτα περισσότερο από το να πηδήσω στην αποβάθρα και να πάρω το λεωφορείο προς τον νότο».

Ένας γρήγορος εναγκαλισμός. Δε χρειαζόταν να ειπωθεί κάτι παραπάνω, μιας και η Ζανέτ ξέρει πως αυτός καταλαβαίνει ότι του είναι ευγνώμων που είχε επιστρέψει.

Η Ζανέτ ανοίγει την μπροστινή πόρτα του αυτοκινήτου από την πλευρά του συνοδηγού και βοηθάει την ηλικιωμένη κυρία να βγει από το αυτοκίνητο. Ο Χούρτιγκ είχε δείξει μια φωτογραφία του Γιούχαν στην κυρία, και η Ζανέτ αντιλαμβάνεται πως η μαρτυρία της είναι πολύ αδύναμη. Η γυναίκα δεν είχε καταφέρει να πει κάτι ούτε καν για το χρώμα των ρούχων του Γιούχαν.

«Εκεί τον είδατε;» Η Ζανέτ έδειξε με το χέρι της προς το πετρώδες έδαφος δίπλα στην προκυμαία, εκεί όπου ήταν αραγμένο το πλοίο Φίνγκρουντ.

Η ηλικιωμένη κυρία γνέφει καταφατικά, τρέμοντας από το κρύο. «Ήταν ξαπλωμένος εκεί στις πέτρες και κοιμόταν, κι εγώ τον κούνησα για να ξυπνήσει. “Τι τρόπος είναι αυτός;” του είπα. Μεθυσμένος τόσο νέος και ήδη...»

«Ναι, ναι...» η Ζανέτ ανυπομονούσε. «Είπε κάτι;»

«Μπα, μουρμούρισε μόνο... Αν είπε κάτι, εγώ δεν το άκουσα».

Ο Χούρτιγκ βγάζει τη φωτογραφία του Γιούχαν και την ξαναδειχνει στην ηλικιωμένη γυναίκα. «Και δεν είστε σίγουρη πως ήταν αυτό το αγόρι που είδατε;»

«Ε, όπως είπα, έχει το ίδιο χρώμα μαλλιά, αλλά το πρόσωπο... Είναι δύσκολο να πω. Ο νεαρός ήταν μεθυσμένος».

Η Ζανέτ αναστενάζει και κατευθύνεται προς το μονοπάτι που βρίσκεται κατά μήκος του καναλιού. Μεθυσμένος; σκέφτεται. Ο Γιούχαν; Αποκλείεται.

Κοιτάζει απέναντι το Σκεπσχόλμεν, καλυμμένο από μια γκριζα ομίχλη.

Πώς στον διάολο γίνεται να κάνει τόσο κρύο;

Κατευθύνεται προς το νερό και βαδίζει επάνω στις πέτρες της όχθης. «Εδώ ήταν ξαπλωμένος; Είστε σίγουρη;»

«Ναι!» λέει αποφασιστικά η γυναίκα. «Εδώ περίπου».

Περίπου; αναρωτιέται αποκαρδιωμένη η Ζανέτ, παρατηρώντας την ηλικιωμένη κυρία να καθαρίζει τα χοντρά γυαλιά της στο μανίκι του παλτού της.

Η Ζανέτ νιώθει να απελπίζεται. Το μόνο που έχουν είναι μια ηλικιωμένη γυναίκα με αδύναμη όραση, η οποία, όσο κι αν η Ζανέτ θέλει να συμβαίνει το αντίθετο, είναι πολύ απλά μια κακή μάρτυρας.

Κάθεται ανακούρκουδα και κοιτάζει μήπως ανακαλύψει κάτι που να αποδεικνύει πως ο Γιούχαν βρισκόταν εκεί. Κάποιο ρούχο, τη μικρή του τσάντα, τα κλειδιά του σπιτιού. Οτιδήποτε.

Αλλά το μόνο που βλέπει είναι κρύες πέτρες, καλογουαλισμένες από τα κύματα και το νερό της βροχής.

Ο Χούριγκ στρέφεται προς τη γυναίκα. «Και ύστερα ο νεαρός έφυγε από δω; Προς την περιοχή του Γιουνιμπάκεν;»

«Όχι...» Η γυναίκα βγάζει ένα μαντίλι από την τσέπη του παλτού της και φυσάει δυνατά τη μύτη της. «Έφυγε τρεκλίζοντας. Ήταν τόσο μεθυσμένος, που δεν μπορούσε να περπατήσει ίσια...»

Η Ζανέτ εκνευρίζεται. «Αλλά πήγε προς τα κει; Προς το Γιουνιμπάκεν;»

Η ηλικιωμένη κυρία κουνάει καταφατικά το κεφάλι της και ξαναφυσάει τη μύτη της στο μαντίλι.

Εκείνη τη στιγμή πέρασε ένα όχημα άμεσης ανάγκης λίγο πιο

πάνω, στην οδό Γιουργκορντσβέγκεν, και από τον ήχο της σειρήνας φάνηκε ότι κατευθυνόταν προς το εσωτερικό του νησιού.

«Πάλι ψεύτικος συναγερμός;» ρωτάει ο Χούρτιγκ και κοιτάζει συνοφρυωμένος τη Ζανέτ, που κουνάει απογοητευμένη το κεφάλι της.

Είναι η τρίτη φορά που ακούει τον ήχο σειρήνας ασθενοφόρου, και καμιά από τις προηγούμενες φορές δεν αφορούσε τον Γιούχαν.

«Παίρνω τηλέφωνο τον Μίκελσεν», λέει η Ζανέτ.

«Στο Εγκληματολογικό;» Ο Χούρτιγκ δείχνει έκπληκτος.

«Ναι. Για μένα είναι ο καλύτερος απ' όλους σε τέτοια θέματα». Σηκώνεται και προχωράει με μεγάλα βήματα στο μονοπάτι.

«Κακοποιήσεις παιδιών δηλαδή». Ο Χούρτιγκ φάνηκε να μετανιώνει αμέσως γι' αυτό που είπε. «Εννοώ ότι δεν ξέρουμε καν περί τίνος ακριβώς πρόκειται...»

«Ίσως όχι, αλλά είναι λάθος να μην ελέγξουμε την πιθανότητα και μιας τέτοιας εικασίας. Ο Μίκελσεν συντόνισε τις έρευνες στο Μπεκχόλμεν, στην Γκρένα Λουντ και στο Βαλντερμαρσούντε».

Ο Χούρτιγκ συγκατανεύει και την κοιτάζει θλιμμένα.

Κόφ' το, σκέφτεται εκείνη. Δε θέλω οίκτο, γαμώτο. Επειδή τότε θα καταρρεύσω.

«Τον καλώ».

Μόλις η Ζανέτ βγάζει το κινητό της, διαπιστώνει πως είναι νεκρό και την ίδια ακριβώς στιγμή ακούει τον θόρυβο από τον ασύρματο του περιπολικού καμιά δεκαριά μέτρα πιο πέρα.

Αισθάνεται ένα πλάκωμα στο στήθος όταν καταλαβαίνει.

Θαρρείς και στραγγίζει το αίμα από το σώμα της και θέλει να την τραβήξει μαζί του μέσα στη γη.

Είχαν βρει τον Γιούχαν.

Καρολίνσκα

Στην αρχή οι τραυματιοφορείς νόμιζαν ότι το αγόρι ήταν νεκρό. Είχαν βρει τον Γιούχαν στον παλιό μύλο του Βαλντερμαρ-σούντε· η αναπνοή και η καρδιακή του λειτουργία ήταν σχεδόν ανύπαρκτες.

Ήταν πολύ παγωμένος και, εκτός αυτού, είδαν πως είχε κάνει εμετό πολλές φορές στη διάρκεια της ασυνήθιστα κρύας βραδιάς στο τέλος του καλοκαιριού.

Φοβήθηκαν ότι είχε προκληθεί πνευμονική αναρρόφηση, ότι τα καυστικά γαστρικά υγρά είχαν καταλήξει στους πνεύμονες.

Η ώρα ήταν λίγο μετά τις δέκα όταν η Ζανέτ Σίλμπεργκ μπήκε στο ασθενοφόρο που θα οδηγούσε τον γιο της στη Μονάδα Εντατικής Θεραπείας του Νοσοκομείου Καρολίνσκα στη Σόλνα.*

Το δωμάτιο είναι σκοτεινό, αλλά η λάμψη του χλωμού απογευματινού ήλιου εισχωρεί από τις περσίδες του παραθύρου, και οι κιτρινωπές γραμμές είναι σαν σχέδιο στο γυμνό πάνω μέρος του κορμιού του Γιούχαν. Το παλλόμενο τεχνητό φως από τις λάμπες του μηχανήματος για τους πνεύμονες και την καρδιά που αναβοσβήνουν πάνω από το κρεβάτι κάνουν τη Ζανέτ Σίλμπεργκ να νομίζει ότι βρίσκεται σε όνειρο.

* Όμορος δήμος της Στοκχόλμης, όπου βρίσκεται το Νοσοκομείο Καρολίνσκα. (Σ.τ.Μ.)

Χαϊδεύει το χέρι του Γιούχαν και ρίχνει μια ματιά στο μηχάνημα δίπλα στο κρεβάτι.

Η θερμοκρασία του σώματός του έχει αρχίσει να φτάνει στο κανονικό επίπεδο, λίγο πιο κάτω από τους τριάντα έξι βαθμούς.

Η Ζανέτ ξέρει πως είχε μεγάλη περιεκτικότητα αλκοόλ στο αίμα του. Σχεδόν τρία γραμμάρια ανά λίτρο αίματος όταν τον έφεραν στο νοσοκομείο.

Δεν έχει κοιμηθεί ούτε δευτερόλεπτο, νιώθει να έχει μουδιάσει όλο της το σώμα και δεν μπορεί να καταλάβει αν η καρδιά που χτυπάει μέσα της έχει κάτι κοινό με τα παλλόμενα χτυπήματα στο μέτωπό της. Σκέψεις που δεν αναγνωρίζει αντηχούν στο κεφάλι της και είναι συγχρόνως μελαγχολικές, οργισμένες, φοβισμένες, συγκεχυμένες και αποκαρδιωτικές.

Εκείνη ήταν ορθολογίστρια. Έως τώρα.

Τον παρατηρεί εκεί όπου είναι ξαπλωμένος. Είναι η πρώτη φορά που βρίσκεται σε νοσοκομείο. Όχι. Η δεύτερη. Η πρώτη φορά ήταν πριν από δώδεκα χρόνια, όταν γεννήθηκε. Τότε ήταν εντελώς ήρεμη. Τόσο καλά προετοιμασμένη, ώστε είχε προβλέψει την καισαρική προτού ακόμα το αποφασίσουν οι γιατροί.

Για τούτο εδώ δεν είχε κάνει καμία πρόβλεψη.

Σφίγγει πιο δυνατά το χέρι του. Είναι ακόμα κρύο, αλλά ο Γιούχαν δείχνει χαλαρός και αναπνέει ήρεμα. Και το δωμάτιο είναι σιωπηλό. Μόνο ο θόρυβος από τα μηχανήματα ακούγεται.

«Γιούχαν...» ψιθυρίζει, γνωρίζοντας ότι ακόμα κι αυτοί που δεν έχουν τις αισθήσεις τους μπορούν να ακούσουν. «Οι γιατροί πιστεύουν ότι όλα θα πάνε καλά...»

Διακόπτει την προσπάθειά της να εμψυχήσει ελπίδα στον Γιούχαν.

Πιστεύουν; Μάλλον δεν ξέρουν.

Όλα ήταν χαώδη όταν εκείνη είχε έρθει εδώ. Είχαν ξαπλώσει τον Γιούχαν με το κεφάλι προς τα κάτω, κάνοντάς του τραχειοβρογχική αναρρόφηση.

Αναρρόφηση εκκρίσεων. Ενδεχομένως να επρόκειτο για τραύματα από τα οξέα του στομάχου στους ιστούς των πνευμόνων.

Στη χειρότερη περίπτωση.

Οι δικές της μπερδεμένες ερωτήσεις, οι συγκεκριμένες, αλλά άνευ περιεχομένου εξηγήσεις των γιατρών.

Η οργή και απογοήτευσή της οδηγούσαν στο ίδιο ερώτημα: γιατί, που να πάρει ο διάολος, δεν ξέρετε τίποτα;

Μπορούσαν να της πουν για την παρακολούθηση της καρδιακής λειτουργίας, για το οξυγόνο, τους σωλήνες των ορών και να της εξηγήσουν πώς ένα λαστιχάκι μέσω του λάρυγγα ελέγχει τη θερμοκρασία του σώματος και πώς ένα μηχάνημα πνευμόνων-καρδιάς ρυθμίζει την κεντρική θερμοκρασία του σώματος.

Μπορούσαν να της πουν για το κρίσιμο στάδιο ψύχους και πώς μια μακρά περίοδος παραμονής σε κρύο νερό ακολουθούμενη από μια νύχτα με βροχή και δυνατό άνεμο επηρεάζει το σώμα.

Μπορούσαν να της εξηγήσουν πώς το αλκοόλ διαστέλλει τα αιμοφόρα αγγεία και προστατεύει σε περίπτωση πτώσης της θερμοκρασίας κι ότι ο κίνδυνος για εγκεφαλική βλάβη αυξάνεται επειδή μειώνεται η ποσότητα σακχάρου στο αίμα.

Πείτε και εξηγήστε.

Της είπαν ότι πιθανώς να έχει αποσοβηθεί ο κίνδυνος και της εξήγησαν ότι τα αέρια του αίματος και η ακτινογραφία θώρακος σε πρώτη φάση δείχνουν θετικά.

Τι σημαίνει αυτό;

Αέρια αίματος; Σε πρώτη φάση; Ο κίνδυνος πιθανώς να έχει αποσοβηθεί;

Πιστεύουν. Αλλά δεν ξέρουν τίποτε.

Αν ο Γιούχαν ακούει, τότε έχει ακούσει όλα όσα της είπαν μέσα σ' αυτό το δωμάτιο. Δεν μπορεί να του πει ψέματα. Βάζει το χέρι της στο μάγουλό του. Αυτό δεν είναι ψέμα.

Οι σκέψεις της διακόπτονται από την είσοδο του Χούρτιγκ.

«Πώς είναι;»

«Είναι ζωντανός και θα γίνει καλά. Είναι εντάξει, Γενς. Μπορείς να πας σπίτι σου».

Η έρευνα για τις δολοφονίες ανήλικων μεταναστών διακόπτεται όταν ένας επιτυχημένος επιχειρηματίας βρίσκεται νεκρός στη Στοκχόλμη, σε μια σκηνή εγκλήματος που παραπέμπει σε κάποιο μυστηριώδες τελετουργικό. Μια σειρά από περίεργες λεπτομέρειες δείχνει ότι το κίνητρο του άγνωστου δράστη ήταν η εκδίκηση. Αλλά τι είδους εκδίκηση οδηγεί σ' έναν τελετουργικό φόνο; Και για ποιον ακριβώς λόγο ζητούσε να εκδικηθεί τον επιχειρηματία ο δολοφόνος;

Η Ζανέτ Σίλμπεργ αφήνει κατά μέρος τις δολοφονίες των αγοριών και καταπιάνεται με την υπόθεση, ζητώντας τη βοήθεια της ψυχοθεραπεύτριας Σοφίας Ζέτερλουντ, η οποία επιχειρεί να σκιαγραφήσει το προφίλ του εκτελεστή. Καθώς, όμως, οι δύο γυναίκες έχουν τη δική τους προσωπική σχέση, η συνεργασία δεν είναι καθόλου απλή υπόθεση.

Επιπλέον, η Ζανέτ είναι χαμένη στην αναζήτηση της Βικτόριας Μπέργμαν και περιπλανιέται σ' έναν λαβύρινθο τόπου και χρόνου, από κάποιο οικοτροφείο της Σιγκτούνα μέχρι τη Δανία, και σε συμβάντα που σημάδεψαν ένα σκοτεινό παρελθόν. Η Σοφία, από την άλλη, αναζητά επίμονα τον δρόμο προς τον ίδιο τον πραγματικό της εαυτό, τον οποίο αισθάνεται πως έχει χάσει.

Το δεύτερο μέρος της Τριλογίας της Βικτόριας Μπέργμαν, μια σκοτεινή σπουδή πάνω στην εκδίκηση και την απώλεια του εαυτού, κατορθώνει να ξεπεράσει το πρώτο βιβλίο αυτού του εκδοτικού φαινομένου, με ανατροπές και σασπένς που οδηγούν σ' ένα ακόμα πιο εντυπωσιακό και άκρως απρόσμενο κρεσέντο.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psychogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

ISBN 978-618-01-0131-7

9 786180 101317

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 13066

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η